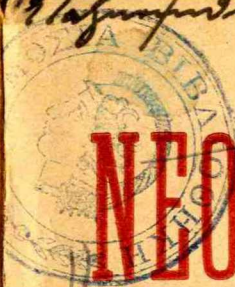

Παρουσία

W Έτος 2, 3,

№ 1669

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
ΒΙΤΩΛΙΩΝ 12 - ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 2^ο
ΜΑΡΤΗΣ - ΑΠΡΙΛΗΣ

Δ
Κ 47 ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 1943

(ΠΟΙΗΜΑΤΑ)

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ..... 'Από τις 'Εκατό φωνές
 ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ "Ένας ζητιάνος στην πόρτα
 ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ..... "Ένα τραγούδι μακρυνό και Τραγούδι
 ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ Μοῦτσος
 ΣΑΠΦΩ (Μεταφρ. ΜΙΝΩΣ Μ. ΖΩΤΟΣ) Ζήλεια
 ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΡΟΣΟΥ Φυγή
 ΠΑΝΟΥ ΣΠΑΛΑ Μάνα
 ΣΑΒΒΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Μιλτιάδης Μαλακάσης
 ΓΡ. ΘΕΟΧΑΡΗ Νάχε ό καημός
 ΔΗΜ. ΓΙΑΤΡΑΚΟΥ..... "Έτσι περνούν και οβύνουνε
 ΣΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Χωρίς σαλπάρισμα
 ΝΙΚΟΥ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗ Οί Γλάροι
 ΚΟΥΛΑΣ ΓΡΙΦΟΥ..... Στην ιερή σκιά σου
 ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΤΡΗ Τραγουδάκι
 ΜΗΝΑ ΜΑΤΣΑΚΗ..... Φθινόπωρο Ζωής
 ΠΟΙΗΣ ΚΟΝΤΑΞΗ Πεταλούδα
 ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Δίχως 'Ιθάκη
 ΑΝΤΡΕΑ ΛΕΟΝΤΑΡΗ..... Σβυσμένες όπλασιές
 ΚΩΣΤΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ..... "Αγαπημένη

ΠΕΙΡΑΙΑΣ 1943

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ,, (*)

Ποῦ εἶστε ἀπρίληδες με τ' ἄνθια, ὠραῖες
Βραδυές με τοὺς γλυκύτατους ἀποσπερίτες,
Κ' ἐσεῖς τῶν ὄλων ὑπερκόσμιες ἰδέες,
Κ' ἐσεῖς Ἀπόλλωνες τοῦ Ὀλύμπου καὶ Ἀφροδίτες ;
Ἀσάλευτη τοῦ μυστικοῦ τοῦ ὄνειρου λίμνη,
Χαρὲς τῆς λύρας, θεῶν παιᾶνες, ἠρώων ὕμνοι ;
Πέρασε μιὰ πλατεῖα πνοή, πνοή χαλάστρα
Κ' ἔσβυσε κι' ὄλα τὰ τραγούδια κι' ὄλα τᾶστρα.

*
* *

Ἄς τὰ ζητοῦνε μακρυνοὶ πραγματευτάδες ἄλλοι
Στ' Ἄλπεια βουνὰ τετράψηλα τὰ μαγικά ἐντελβάϊς·
Εἶμαι τᾶσάλευτο στοιχειό, κάθε χρονιά μ' εὐφραίνει
Ὁ Ἀπρίλης μέσ' στὸν κῆπο μου, μέσ' στοῦ χωριό μου ὁ Μᾶης·
Ἔω λίμνες, φιόρδες, τῆς Φραγγιάς παλάτια, ναοί, λιμάνια,
Φέγγη ὑπερβόρεια, τροπικὰ λουλούδια καὶ ρουμάνια,
Τῆς τέχνης θάματα, ὁμορφιὲς ἀπίστευες τοῦ κόσμου,
Κάποιο νησακί ἐδῶ ἀγαπῶ καὶ ὄλο τὸ βλέπω ἐμπρὸς μου.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(*) Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴ συλλογὴ «Ἀσάλευτη Ζωή» τοῦ Μεγάλου μας ποιητῆ
ποῦ χάσαμε στίς 27 Φεβρουαρίου 1943.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
ΒΙΤΩΛΙΩΝ 12 - ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 2^ο
ΜΑΡΤΗΣ - ΑΠΡΙΛΗΣ

ΕΝΑΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Πέρασα νά ξυπνήσω τὸ χαλασμένο κουδούνι
στὴν πόρτα τοῦ ρημαγμένου σπιτιοῦ.

Ἐκτὸ μέσα ἀπάντησε ἡ βαθύλαλη σιωπὴ
τῆς κοιμισμένης μνήμης.

Ἐφαίνε δέκα χρόνια τὶς ἀραχνιές
πάνω ἀπὸ τὸ βραδιασμένο τέλμα τοῦ καιροῦ.

Δέκα χρόνια ἔπαιζε

τὴ σονάτα τῶν νεκρῶν παιδιῶν

στὸ κλειστὸ πιάνο

μὲ τὰ παγωμένα δάκρυα τῶν κεριῶν.

Σὰ βασίλευαν οἱ ξανθὲς ἡμέρες

διάβαιναν ἀργὰ μεσ' ἀπὸ τάρχαϊα κρύσταλλα

σκιές ἀπὸ ἀγέλαστα πρόσωπα.

Τὰ τρυφερὰ ἔρωτικά μᾶτια

βυθισμένα στὴν πάχνη.

Ἡ ὑπομονὴ ἀπὸ τὶς πεθαμένες ὥρες

χορτάριασε τις πλάκες στην αύλη.
 Ἐπὶ πολὺν καιρὸν στέγνωσε γιὰ πάντα
 ἢ διπλὴ σφραγίδα ἀπὸ τὰ βρεγμένα πόδια.
 Ἐπὶ τὰ μικρὰ πόδια
 τῶν ἀγοριῶν τῆς χαρᾶς.
 Τώρα σαπίζει ἀργὰ ἢ κραυγὴ τους στὸ νερὸ.
 Δὲ θὰ μᾶς τὴν ξαναδόσει πίσω
 ποτές
 τὸ κλειδωμένο πηγάδι.

Πίσ' ἀπὸ τις γρίλλιες
 σὺρθηκαν ὁμάδι οἱ μαραμένες θύμησες
 νὰ ἴδοῦν κρυφὰ τὸ ζητιάνο τῆς πόρτας.
 Βγαίνουν πίσ' ἀπὸ τὰ παραπετάσματα
 ποὺ ἔπεφτε λιωμένο τὸ βυσσινὶ μετὰξι τους.
 Μεσ' ἀπὸ τὰ στεγνὰ ἀνθογιάλια
 καὶ ἀπὸ τις βιβλιοθήκες
 ποὺ τις σκέπασαν
 μέ τις ἔφτὰ σταχτιές φτεροῦγες
 τὰ πνέματα τῆς σιωπῆς.

Μόνο ἢ κληματαριά
 βουλήθηκε νὰ ἐλεήσει τὸ ζητιάνο.
 Τοῦ χάρισε ἀπὸ ψηλὰ
 ἕνα ὄριμο ἀμπελόφυλλο.
 Κατέβηκε ἀεροπετώντας
 στάθηκε στὰ μαλλιά του
 σὰν ἕνα λεπτότατο φύλλο
 ἀπὸ βασιλικὸ χρυσάφι
 Μηκυναϊκῆς μάσκας.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΑΚΡΥΝΟ

Τὴν ὥρα ποὺ μισάνοιγαν τὰ πρῶτα ρόδα τῆς αὐγῆς,
 ἕνα τραγούδι μακρυνό, στὰ πέρατα τοῦ δρόμου,
 ἦρθε καὶ πέρασε δειλά, σὰ νὰ μὴν ἄγγιζε στὴ γῆς,
 ἀπ' τὸ παράθυρό μου.

Κι' ἔτσι ὅπως ξύπνησα μὲ μιᾶς, μέσ' ἀπ' τὸν ὕπνο τὸ βαθύ,
 σὰ μαγεμένος γύρισα στὸν ἦχο τὸ κεφάλι,
 —κι' εἶπα πῶς ἦταν ἡ ψυχὴ κάποιου παιδιοῦ ποὺ ἔχει χαθῆ,
 καὶ μὲ θυμόταν πάλι...

Τὴν ἄκουγα μέσ' στὸ στρατὶ, σιγὰ - σιγὰ νὰ περπατῆ,
 καὶ σὰν ἐχάθη, βάρυναν ἀργὰ τὰ βλέφαρά μου,
 καὶ δάκρυσαν τὰ μάτια μου, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί,
 —μπορεῖ κι' ἀπ' τὴν χαρὰ μου...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ δρομάκι τὸ παληό,
 ποὺ εὐώδαν οἱ κρίνοι,
 τὸ δρομάκι τὸ καλό,
 σὲ μιὰ πόρτα κλείνει·

μέσα ἐκεῖ, ποὺ φύσημα
 δὲ σὲ φτάνει ἀνέμου,
 κι' ἄφαντος, κι' ἀμίλητος,
 κάθεσαι, Καλέ μου...

Ἦρθ' ἀπόψε, ἀπὸ νωρίς,
 γιὰ νὰ σ' ἀνταμῶσω,
 μὰ ἦμουν ἀπ' τις εὐωδιές
 λαγγεμένος τόσο,

μὲ τὰ μάτια ἔτσι τυφλά,
 σὰν ἀπὸ κραιπάλη,
 —ποὺ δὲ σ' ἤῤρα πουθενά,
 καὶ θὰ φύγω πάλι...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΟΥΤΣΟΣ

Ἐπέρυλαυκα ὡσαννά στίς ἄυλες σφαῖρες
καί στούς ἀτμούς βυθιστές ὅλες οἱ πόλεις,
στίς ἑξατμίσεις μέσα στίς ἑταῖρες
καί τὰ τραγούδια των ἀκούονται μόλις

Τῆς διάμπολης καί τῆς φιλύρας ξέρες
τῆς ματαιότητος, τῆς ἀλτέας χόλις,
χολή, ποῦ δέν τήν πίνουν οἱ μητέρες
φαρμάκια πτολιέθρων ποτίζονται οἱ αἴγες.

Ἡ Ἀθήνα ὑγραίνει τὰ βαθύπλοα κλέη
καί τὰ γαλάζια πέλαγα ἀνασαίνουν
σάν πεθαμένα στά μάτια των καί μνέει

Μνήσκουν Ἀζοφικές, βάλτα πνιγμένα,
στ' ἄχαρ τῶν στεριῶν θριαμβοταίρια
καί δέ νυχτώνουνε τ' ἀχνά σου μεσημέρια.

(Ἀνέκδοτο)

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΣΗΜ. «Νεοελληνικῆς Μούσας». Τὸ τραγούδι ποῦ δημοσιεύουμε σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, τοῦ πονεμένου ποιητῆ τῶν «Ρόδων στὸν Ἀφρό» μᾶς ἀνακοινώθηκε ἀπὸ τὸν συνεργάτη μας κ. Σάββα Παπαδόπουλο. Τοῦ τὸ εἶχε δώσει ἰδιόγραφο ὁ ποιητής, ὅταν ὁ κ. Παπαδόπουλος τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ στὰ 1936 στὸ θλιβερὸ ἀναχωρητήριό του, στὸ Δρόμοκαίτειο.

ΣΑΠΦΩ

ΖΗΛΕΙΑ

Μοῦ φαίνεται ἴσος* μὲ Θεοὺς αὐτὸς
ὁ ἄντρας ποῦ τώρα κάθεται ἀντικρῦ σου·
κι' ὅταν γλυκὰ μιᾶς, ἐκστατικὸς
κρεμιέται ἀπ' τῆ φωνή σου.

Ἄ, ὅταν ἐράσμια κάπου τοῦ γελᾶς
σπαράζει μέσ' στὰ στήθη μου ἢ καρδιά μου·
γιατί, σὰ ἰδῶ τὸ γέλιο σου μὲ μιᾶς
μοῦ πιάνεται ἡ μιλιὰ μου,

Ἡ γλῶσσα μου εἶναι σὰ νᾶχει κοπεῖ,
λὲς μιὰ φωτιά περνάει τὰ σωθικά μου,
χάνω τὸ φῶς μου τότε στὴ στιγμή,
βουτζουνε τ' ἀφτιά μου.

Ὁ ἰδρὼς μὲ λούζει, σύγκορμη ριγῶ,
πιὸ πράσινη ἀπὸ χόρτο μιὰν ὄψη κάνω
καί φαίνομαι πῶς λίγο θέλω ἐγὼ
γιὰ νὰ πεθάνω.

Μεταφρ. ΜΙΝΩΣ Μ. ΖΩΤΟΣ

(Ἀνέκδοτο)

(1905 — 1932)

ΦΥΓΗ

Πολύ καθίσαμε σέ τοῦτο τὸ λιμάνι
 ποῦ γιόμισε τὰ στήθεια παγωνιά
 καὶ σπαταλήσαμε θερμὴν ἀγάπη
 νὰ πάρουμε γι' ἀντίδωρο ἀπρονιά.

Ἐνοῦς ἀπατηλοῦ μᾶς θέρμαινεν ὄνειρου
 ἢ προσμονὴ κι' ἢ στεῖρ' ἀπαντοχὴ
 χαρὲς ποῦ δὲν ἐρχόταν καρτερῶντας
 σκούληκες ἀναδεύαμε στὴ γῆ.

Ὅμπρός· καιρὸς γιὰ νὰ σαλπάρουμε συντρόφοι
 κι' ἄς εἶνε τώρα σάπια τὰ πανιά
 κι' ἀκόμ' ἄς εἶνε τ' ἄρμενα σπασμένα
 τὰ μπράτσα μας θὰ κάνουμε κουπιὰ.

Τρελλοὶ ταξιδευτάδες πάλι θὰ γενοῦμε
 γυρεύοντας μιὰ κάποιά ἀπανεμιά,
 στά χάη μεσ' ἀλῆτες θὰ γυρνοῦμε
 καὶ ναυαγοὶ σὲ βράχου ριζιμιὰ.

Νὰ φύγουμε, τὸ τελευταῖο μας ταξίδι.
 κι' ἂν σ' ἀγνωστες θὰ φτάσουμεν ἀχτές,
 περήφανοι θὰ στήσουμε σημαία
 μ' ἐπιγραφή: τῆς ζήτησης ἀρνητές.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΡΟΣΟΣ

ΜΑΝΝΑ.

Λυωτὸ διαμάντι εἶχε ἀναβρῦσει
 ἀπ' τῶν ματιῶν τὴν ἅγια βρῦση.

Ὅντας στὸ σπίτι ἀποσταμένη
 γύρισα κι' ἦταν δακρυσμένη.

Εἶχεν ἡ μάννα μου ἀπλωμένα
 λογιῆς κουρέλια μυρωμένα.

Ἄπόνα στρῶμα ποῦχε ἀδειάσει
 νὰ τὸ φρεσκάρει, νὰ τὸ φτιάσει:

«Μ' αὐτὸ τὸ φιόγκο Μαριγοῦλα
 στόλιζα τὰ μαλλιά παιδοῦλα,

ἀπ' τοῦτο 'δῶ τ' ἄσπρο φουλάρι
 εἶχα κεντήσει μαξιλάρι

καὶ τούτη ἡ πλισεδένια δέση
 μοῦφτιανε δαχτυλίδι μέση.

Μ' αὐτὸ πάλε πῶχει ξεφτίσει
 μ' εἶχε ὁ πατέρας σου γνωρίσει.

Καὶ τοῦτο· τῶχα νυφοστόλι
 κι' ἀργότερα, γιὰ κάθε σκόλη.»

Κι' ἦταν τὸ κάθε ἓνα κουρέλι
 ἀπόνα δάκρυ, ἀπόνα γέλι.

Χυνόταν δρόσο, ἔσταζε μῦρο
 μέσα στὸ σπίτι σ' ὄλα γῦρο.

(Ἀνέκδοτο: 1936) ΠΑΝΟΣ ΣΠΑΛΑΣ

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΛΑΚΑΣΗΣ

Τοῦ Τάκη Πλούμα ἢ λεβεντιά, τοῦ Μπαταριά τ' ἀηδόνια,
πάνω στὸν τάφο Σου, Ποιητῆ, θρηνοῦν ζευγαρωτά.

Τὸ Μεσσολόγγι θλιβερὸ τῆ Μοῖρα ἀναρωτᾷ:

— Πῶς στὴν καρδιά τοῦ Γεναριοῦ παγώνουν χελιδόνια.

Πῶς τῶν ἡλίων ραψωδός, ὁ ποιητῆς, ὀδεύει
μὲ πάχνη καὶ χειμωνανθοὺς στὴν αἰωνία σιγή—

Στὰ χεῖλη τὸ χαμόγελο πόσο γλυκὸ ἀναδεύει,
ἢ ἀρμονία στὴ μάννα της, καθὼς γυρίζει, Γῆ. . .

Φεβρουάριος 1943

ΣΑΒΒΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Νᾶχε ὁ καημὸς..

Καὶ Σὺ ποὺ δὲν κουράστηκες νὰ μ' ἀγαπᾶς καλὴ μου,
σὰ φύλλο νὰ χλωμιάζεις μαραμένο
κι' ἓνα ἀπαλὸ νὰ καρτερᾶς φιλί μου
στὸ μέτωπό σου τὸ συννεφιασμένο. .

Καὶ γὼ ποὺ τόσο κλείστηκα στὸ σκοτεινὸ κελί μου
καὶ χρόνια τώρα μάταια περιμένω
νὰ διαπλατώσει ἢ πόρτα στὴν αὐλή μου
καὶ νᾶμπει τ' ὄραμά σου φωτισμένο. .

Νᾶχε ὁ καημὸς μας ταῖρι τοῦ τὴν προσμονὴ καὶ μόνο.
μιὰ χαραυγὴ μυρόφωτη τ' Ἀπρίλη
στὰ μάτια μας θ' ἀνθοῦσε καὶ στὰ χεῖλη.

Θὰ ξεκινοῦσα γιὰ νάρθῶ χίλιες φορές τὸ χρόνο
κι' ἄς ἦταν νὰ μὴ φτάνω, κάποιον δεῖλι,
μονάχα νὰ σιμώνω, νὰ σιμώνω.

ΓΡΗΓ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΕΤΣΙ ΠΕΡΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΒΥΝΟΥΝΕ. . .

Στὸ θάνατο τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Πατέρα,

Ποῦ τὴν Ἑλλάδα ἀνάστησες· μὲ τὴν τρανὴ σου σκέψη,
'Εσένα, τώρα ποῖός Θεὸς μπορεῖ νὰ σ' ἀναστήσει;
Τὸ δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια μας ἔχει πολὺ στερέψει
γιατὶ καὶ γι' ἄλλους θάνατους ἔχει πικρὸ κυλίσσει. . .

Τώρα λοιπὸν ἀνάλαφρα, Πατέρα μας, κοιμήσου
στῆς Ἀττικῆς ποὺ ἀγάπησες, καθὼς κι' ἐμεῖς τὸ χῶμα
θᾶναι σὰν ὄνειρο γλυκὸ ἢ Ἀσάλευτη Ζωὴ σου,
κι' ὁ λυρικός ὁ λόγος σου, ἀπὸ τὸ δικό σου στόμα.

Πόσο ἦταν ὁμορφα πολὺ μέσ' στὸ φλεβάρη μῆνα
οἱ κάμποι πέρα, τὰ βουνά, κι' οἱ θάλασσες, κι' οἱ λόγγοι
ἀκούω νὰ κλαίη σήμερα τὴν ὁμορφὴν Ἀθήνα,
τὴν Πάτρα ποὺ γεννήθηκες, κι' αὐτὸ τὸ Μεσσολόγγι.

Ἔτσι περνοῦν καὶ σβύνουνε, σκιές ὄνειρου μόνο,
ὄλα τ' ἀνθρώπινα στὴ γῆ, καὶ μένει τελευταία,
ἀδέσμευτη, ἀκατάλυτη, ἀκόμα κι' ἀπ' τὸ χρόνο,
χωρὶς νὰ χάνεται ποτε ἢ κάθε μιὰ ἰδέα. . .

Δ. ΓΙΑΤΡΑΚΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΣΑΛΠΑΡΙΣΜΑ

Πολλοί σταθμοί υπάρχουν, πολλών λογίων μπορεί να βυθιστείς μέσα στην έκσταση και να ξεχάσεις το μισητό εγώ σου· ο πρώτος και κατώτερος βαθμός της μνήσης αυτής είναι το κρασί και το χαοίς, δεύτερος ο έρωτας, τρίτος η ιδέα, τέτατος η πίστη, πέμπτος και ανώτατος η πνευματική δημιουργία. Καθένας ακολουθεί το δρόμο του όπως μπορεί.

N. KAZANTZAKHS (Ταξιδεύοντας)

Σπάσαμε χτες τον κύκλο-μας πάλι με το γλυκό κρασί
κι' η σκέψη-μας φτερούγισε τ' αδύναμα φτερά-της
γυρεύοντας μιαν άπιαστη αυγούλα ρόδινη χρυσή
μέσ' στις καρδιάς τις τρικυμίες και στα χρυσόνειρά-της.

Στην ίδια πάντα τη γωνιά-μέσ' στην ταβέρνα την υγρή-
είπαμε τα τραγούδια-μας τα τόσο αγαπημένα.
Τη λύτρωση καθέννας-μας ζητά με πόθο για να βρεί
μέσα σε πράγματα μικρά, κοινά, συνηθισμένα.

Ονειράτα φτερώνουνε στου νού-μας τήν ψιλή κορφή
π' ανάλαφρα λικνίζονται πριν γκρεμιστούν συντρίμμια.
—Λαχτάρες που γυρέψανε να πάρουν σχήμα και μορφή
και στη ζωή ξανάπεσαν την άχαρη ασκήμια—

... Κι' όταν χωρίζουμε αργά με συντριμμένες τις καρδιές
στ' όνειρο ν' αγναντέψουμε το φως κάποιας χαράς-μας.
πάμε και σ' άλλες πέφτουμε γλυκές κι' ατέρμονες βραδιές
και συνεχίζουμε άθελα τους κύκλους της φθοράς-μας.

.....
Όλα για μας είν' άχαρα. Ό κύκλος-μας πολύ στενός
και κάθε μέρα σα βραχνάς τα στήθια-μας κυκλώνει.
Μάταια προσπαθήσαμε να τονε σπάσουμε σ' ενός
ονείρου το ξεπέταγμα, που απ' τις καρδιές φτερώνει.

Κι' αφού κάποιο σαλπάρισμα δε ζεί για μας ονειρευτό
και στις καρδιές-μας δεν ηχούν αγάπης συμφωνίες
κάθε νυχτιά αγκαλιάζουμε τ' αγαπημένο-μας πιωτό
κι' ήλιους ζεστούς ξεκρίνουμε σε ψεύτικες αιθρίες.

1939

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

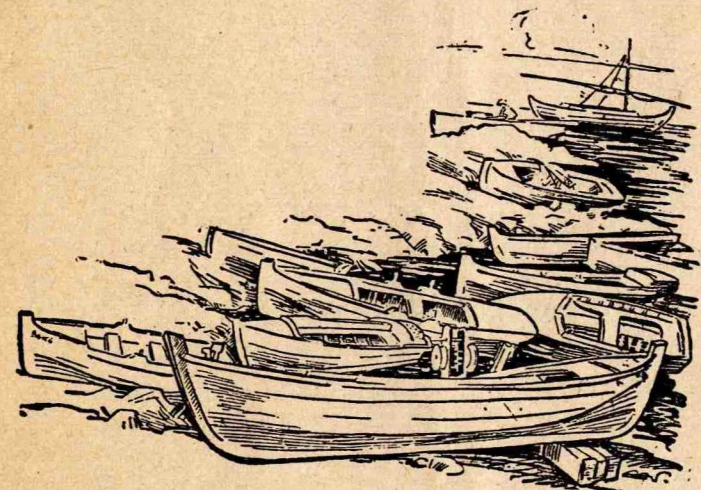
ΟΙ ΓΛΑΨΟΙ

Τέχα να ξεθαρεύτηκαν και φτάσανε
Τό βράδυ τοῦ χειμῶνα στοῦ λιμάνι
Οἱ γλάροι ἀποσταμένοι πού τοὺς γνώρισαν
Στὸ πέλαγο νὰ πλέκουνται στεφάνι;

Νᾶρταν νὰ μᾶς μηνύσουνε τὴν ἄργητα
Τοῦ πλοίου πού προσμένουμε γιὰ νᾶρτει
Ξενυχτισμένοι τώρα ὡς καὶ ξεχνιόμαστε
Σκυμμένοι ὄρες πολλές πάνω στοῦ χάρτη;

Ποῖος ξαίρει τί μηνύματα μᾶς φέρνουνε
Οἱ γλάροι πού γυρίσαν τσακισμένοι,
Καὶ τάχα ποῖος νὰ ξαίρει μὴ νογήθηκαν
Πῶς κάτι τὸ κακὸ μᾶς περιμένει!

ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΖΩΗΣ

... Και θαρθεί το φθινόπωρο, σα μιά πένθιμη σβλαία
στα τρελλά φτερουγίσματα της ανήσυχης νειότης,
κι' η ζωή θ' αργοσέρνει - μας στό θλιμμένο ρυθμό - της
για το γέρμα της ζήσης - μας που τραβάμε μοιραία ...

... Θε ναρθεί το φθινόπωρο, έτσι ωχρό, βουρκωμένο ...
στοικά θ' αντικρύζουμε τη ζωή νά μακραίνει
και να φέβγει ξωπίσω - μας, πολυπόθητη ξένη,
καρτερώντας αδάκρυτοι το σκληρό πεπρωμένο ..

... Και θαρθεί το Φθινόπωρο της ζωής ... , πικραμένα
κι' απαλά μεσ' στο σύθαμπο θα σβυστούμε μιάς μέρας,
θε να σέρνει της δύσης - μας παγωμένος ο αγέρας
τα μαλλιά - μας που απόμειναν ξαφνικά χιονισμένα ...

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Σάν πεταλούδα σουδπαν ότι μοιάζεις
στις χάρες σου, στις τόσες όμορφιές.
'Ωσάν αύτή πετάς και σύ, κι' αλλάζεις,
άνθους έκείνη, έσύ καρδιές.

Χάδι λευκό περνάει, και δέ μαράινει
τ' άνθινα γέλοια και τις εύωδιές.
Παράξενο τό φώς σου, όπου διαβαίνει,
γιατί νεκρώνει τις καρδιές !

ΠΟΠΗ ΚΟΝΤΑΞΗ

ΔΙΧΩΣ ΙΘΑΚΗ

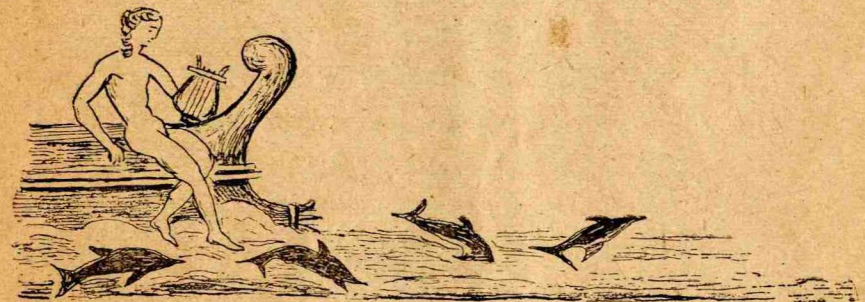
Μεσουρανις να κρέμεται ο ήλιος
Και νάσαι μεσ' την έρημο μονάχος
Ο ουρανίσκοςσου στεγνος σα βράχος
Π' αρίφνητα τον ψήσανε λιοπύρια.

Και ξάφνου, ως ξανάστροφα ένα δέντρο
Την αίσθηση πηγης νερου σου δώσει
Την πλάνησου ας μη σβύσει η γνώση
«Αντικατόπτρισμος» μην πεις πως είναι.

Μιαν όαση π' όσο την φτάνεις να ξεφέβγει
Να χάνεται ασταμάτητα στα μάκρη
Το βλέμασου κανένα ας μη θολώνει δάκρυ
Ο αγώνας δίχως πλερωμη νάν' ο σκοπόσσου.

Η Ελπίδα της απελπισιας να σε μαβλίζει
Η πιο ψηλη κορφη της δύναμης τ' ανθρώπου.
'Εξω απ' τα όρια του χρόνου και του τόπου
Δίχως Ιθάκη πάντα να πλωρίζεις.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΒΥΣΜΕΝΕΣ ΟΠΤΑΣΙΕΣ.

Σὲ ρεματιῆς κι' ἔκστατικὲς κοιλάδες
ἄσε τ' ἀηδόνι νὰ γλυκολαλεῖ.
Κάτω ἀπ' ἀνέρους θόλους, πρασινάδες
ἄδικα παίζει καὶ κρυφομιλεῖ
μὲ τ' αὐλακιοῦ τ' ἀπόκοσμο βιολί.

Ζέφυροι κι' αὔρες, ὅπου ἀγκαλιασμένοι
φέρνετε ἀρώματα ἀπὸ τὸ βουνὸ
κι' ἀπὸ μιὰ θάλασσα γαληνεμένη,
τὸ πέταγμά σας πιά τὸ ἔσπερινὸ
δὲ φτάνει ὡς στῆς καρδιάς τὸν οὐρανό.

Καὶ τὰ πουλιά, φτεροῦγες, πού σαλεύουν
μακριά, πάνω ἀπὸ πέλαγα πλατιά,
στὰ φῶτα τὰ στερνά, πού βασιλεύουν,
δὲν παίρνουν στὰ φτερά τους τώρα πιά,
δὲν παίρνουν ταξιδεύτρα τὴν καρδιά.

Τίποτα μέσ' στὰ θάματα δὲ λέμε.
Μᾶς πήραν ἀπ' τὰ στήθια τὴν καρδιά,
καὶ δὲ γελοῦμε πιά, μὰ καὶ δὲν κλαῖμε,
ψυχροὶ μέσ' στῆς ζωῆς τῆ λειτουργιά.
Καὶ φεύγομε μὲ βήματα βαριά . . .

ΑΝΤΡΕΑΣ Ι. ΛΕΟΝΤΑΡΗΣ

ΣΤΗΝ ΙΕΡΗ ΣΚΙΑ ΣΟΥ

Στὴν ΑΙΜΙΛΙΑ ΔΑΦΝΗ

Ψυχὴ γλυκειά ὅπ' ἔσβυσες ἀθόρυβα μὴ αὐγοῦλα
μέσα στὴ λήθη τὴν κοινὴ σὰν Ἀπριλιοῦ δροσοῦλα.
Δισβάζω τὴ σελίδα σου ἀπόψε πονεμένα
σὰν παραμῦθι θλιβερό σὲ χρόνια περασμένα.

Καὶ θᾶναι τάμα ὁ ὄρκος μου γιὰ σῆνα πιά νεκρὴ μου
νὰ διαφυλάξω μυστικὰ βαθειά μὲς τῆ ψυχῆ μου
τὶς συμβουλὲς τὰ λόγια σου σὰν τ' ἀκριβά πετράδια
πού χάρισες μὲς τῆ ζωῆ γιὰ μᾶς αὐγὲς καὶ βράδυα.

Καὶ θᾶρχομαι τὰ σούρουπα κοντά σου μὲ τῆ σκέψη
ν' ἀνάψω τὸ καντύλι σου ποτὲ μὴ λιγοστέψει
ἀπ' τῆς ἀνάμνησης τὸ φῶς κι' ἀπ' τῆς ψυχῆς τὸ λάδι
γιὰ νὰ φωτᾶι ἀτέλειωτα τὸ κάθε μας σκοτάδι.

ΚΟΥΛΑ ΓΡΙΦΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Χλωμὸ μὲ συνεπαίρνει κάποιο δεῖλι
θλιμμένο μὲ βρίσκει κι' ἡ αὐγὴ
τὰ διψασμένα μου σβύνουνε τὰ χεῖλη
κι' ἡ σκέψη μου θολώνει κι' αὐτὴ ὁμοῖα

μὲ οὐρανὸ βαθειά συννεφιασμένο
ᾠ τῆς πανάρεστης μορφῆς σου θεῖα ἐγκώμια
μ' ἔχουν ὀλότελα συνεπαρμένο
τὰ μάτια σου, τὰ μάτια πού φωτίζουνε τὴν γῆ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΤΡΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ...

Ἡ ἀέρινη μορφή σου κατρεφίζεται
στά πένθιμα τῆς ψυχῆς μου ἐρέβη
καὶ σκορπίζει—σάν ὄνειρου πλάνεμα—
τις φωτοϊσκιωτες ἱριδώσεις τῶν θείων χρωμάτων τῆς δύσης
στοὺς πένθιμους κήπους τῆς καρδιάς μου...

Ξεκινώντας ἀπ' τοὺς πλατωνικοὺς κόσμους τ' ὄνειρου,
μὲ ἀνθισμένα τὰ ροδοπέταλα τῆς ἀνοιξῆς
ἤρθες κοντά μου—ἀγνή σὰ δροσοστάλα—
νὰ μοῦ χαρίσεις τὰ δώρα σου
καὶ ν' ἀνθίσεις τὰ μαραμένα μπουμπούκια τῶν ἀνθῶν μου,
ὦ σύ, μάγισσα τῶν ἀστερισμῶν!

Θεᾶς σιγλοπερπάτημα στοὺς θνητοὺς κόσμους τὸ φανέρωμά σου!

Εἶχες μαζί σου τὸ χρυσῶμα τῶν ἀστεριῶν στίς θερμές σου παλάμες,
γιὰ νὰ φωτίσεις τὸ πέρασμά σου
τὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τῆς περιπλάνησής μου.
Μάντευα τὸν ἐρχομό σου ἀγαπημένη μου!
Οἱ μαραμένοι ἀνθοὶ τοῦ κήπου μου
κι' οἱ ἀνθισμένες ντάλιες τῶν ἀρωματισμένων μαλλιών σου
ἔξιζαν σ' ἕνα θεῖο τραγούδι ὀρφικῆς μελωδίας,
στρώνοντας στὴ γῆ τὸ ἐρωτικό μας κρεββάτι.

Ὅδοιπορώντας ζητοῦσα τὸ Θεὸ καὶ βρῆκα ἐσένα!

ᾠ ἀγαπημένη μου!
Ἔλα νὰ μοῦ πεῖς τὸ θεῖο παραμῦθι τῆς ἀγάπης
κάτω ἀπ' τις γαλάζιες φλέβες τῶν λουλουδιῶν.
Ἔλα νὰ μοῦ δώσεις νὰ πιῶ τὸ νέκταρ τῆς χαρᾶς
ἀπ' τὴν ἀστείρευτη πηγὴ τῆς ἀθανασίας σου...
Καὶ σάν τ' ἀηδόνια χαιρετίζουν τὴν αὐγὴ
καὶ τὸ χρυσὸ ἄρμα τῆς Ἥουδς ἀνεβεί στοὺς κόσμους τ' ἀπέιρου
πάρε με μαζί σου...

Ἀγάπη! ᾠ ἀγάπη!
Μέσα στίς σέρρες τῶν ἐρωτευμένων καρδιῶν μας
ἀνθισαν τὰ ρόδα τῆς ἀνοιξῆς
καὶ τὰ λουλούδια γέρνουν γεμάτα γοητεία
γιὰ νὰ στολίσουν τοὺς δρόμους τῆς φυγῆς μας...

Θεέ μου, Θεέ μου, πόσο νιώθω κοντά μου τὴ σκιά Σου!

*Ἀνοιξη 1938

ΚΩΣΤΑΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ & ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΟΣΗ ΜΑΣ,

Ἄπ' τὴ στήλη αὐτὴ εὐχαριστοῦμε τοὺς ἀ-
ναγνώστας καὶ φίλους μας γιὰ τὴ θερμὴ ὑπο-
δοχὴ τοῦ πρώτου τεύχους τῆς «Νεοελληνικῆς
Μούσας». Τὰ φιλικὰ τὸς γράμματα καὶ τὰ εἰ-
λικρινῆ τὸς αἰσθήματα μᾶς συνεκίνησαν τό-
σο πὺθ θεωροῦμε καθήκον μας νὰ πῶμε λίγα
λόγια γιὰ τὴν ἐκδόσή μας πὺθ παραλείψαμε
στὸ πρῶτο τεῦχος.

Ἡ Νεοελληνικὴ Μούσα, φιλοδοξεῖ νὰ
συμπεριλάβει στὰ τεῦχη τῆς τὸ πὺθ αντιπροσω-
πευτικὸ μέρος τῆς Νεοελληνικῆς ποιητῆς καὶ
νὰ παρουσιάσει σύγχρονα στὸν εὐρύτερο κύκλο
τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων τοὺς νέους ἐκεί-
νους πὺθ παρουσιάζουν ἕνα ταλέντο ἀρκετὰ ἀ-
ξιοπρόσεχτο. Ὁ χρόνος θὰ δείξει κατὰ πόσο
ὁ σκοπὸς μας θὰ γίνει ἔργο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΩΝ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Ἐκυκλοφόρησε ἡ ποιητικὴ συλλογὴ «Ἄπλοι
Δρόμοι» τοῦ νέου Πειραιώτη ποιητῆ Γιώργου
Μ. Περιστερή.

—Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Περιστερή διακρί-
νονται γιὰ τὸ σφιχτοδεμένο τοὺς στίχο συνδια-
σμένο μὲ πρωτότυπη ἐμπνευση καὶ πλούσια λυ-
ρικότητα.

Ἐκυκλοφόρησε τὸ τρίτο τεῦχος τοῦ μηνὸς
Μαρτίου τῶν «Πειραϊκῶν Γραμμάτων» μὲ ἀρ-
κετὲς σελίδες ἀφιερωμένες στὴ μνήμη τοῦ Κω-
στῆ Παλαμά.

Δημοσιεύονται ἀνέκδοτα ποιήματί του καὶ
νεκρολογεῖται ἀπὸ τοὺς Ρ. Γκόλφη, Κ. Α. Κων-

σταντινίδη - Ξενάκη, Σ. Μυριβίλη Κλ. Στ. Μι-
μικό. Περιέχει ἀκόμα ποιήματα τῆς κ. Ἰσ.
Καμαρινέα, Ἄγγ. Σημηριώτη καὶ Ν. Ι. Χα-
τζάρα, μελέτη τοῦ κ. Ι. Μ. Παναγιωτοπούλου,
ἀνακοίνωση τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Γρηγ. Ξενοπού-
λου γιὰ τὸ στίχο τοῦ Σολωμοῦ «κλείσε στὴν
ψυχὴ σου...» καὶ διάφορα ἄλλα ἄρθρα
καὶ σημειώματα.

Ἐπίσης ἐλάβαμε τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς Μαρ-
τίου τοῦ περιοδικοῦ «Ἀργώ» Περιέχει ποιήμα-
τα τῶν κ. κ. Μιλτ. Μιλικάση, Φαίδρου Μπάφ-
λα, Μηνῆ Μαισάκη, Νικ. Γ. Καθρέπη καὶ
Δ. Γουλανδρῆ, Ἐπίσης διήγημα τοῦ Γιάννη
Καραμήτσου κατῶς καὶ κριτικὴ γιὰ τὸν Κι-
νηματογράφο καὶ τὸ Θέατρο.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ :

Σπύρον Καρ. Ἐλάβαμε συνεργασίαν σας
καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε στὸ πρόσεχες τεῦ-
χος, Θάνον Καρ. Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Γιάν-
νην Π. Δημοσιεύουμε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ποιήμα-
τά σας. Κωστ. Στεργ. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα
σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας
λόγια. Στὸ ποιήμά σας ὑπάρχουν ἀρκετὰ στοι-
χεῖα πὺθ δείχνουν πὺθ ἔχετε ταλέντο. Προσέ-
χετε ὅμως τις συχνὲς ἐπαναλήψεις τῶν λέξε-
ων καὶ-στὴ δική σας περίπτωσι-ὀλοκλήρων
φράσεων πὺθ ζημιώνουν πολὺ τὸ ποιήμα. Πε-
ριμένουμε νεώτερά σας περισσότερο ἐπιμελη-
μένα. Κ. Γ. Σταυρ. Τὸ ἴδιο περίπου καὶ σὲ
σᾶς. Νικήταν Πασχ. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σας
καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΓΙΩΡΓΟΥ Μ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ

ΑΠΛΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

1943

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΝΙΚΟΥ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗ

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

1942

16

Τυπογραφείον
ΔΗΜ. Σ. ΤΣΟΥΡΟΥΝΑΚΗ
Ναυάρχου Μπήττυ 37
Πειραιεύς

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 300